

РЕШЕНИЕ

№ 798

гр. София, 11.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Светомир Бабаков

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10821** по описа за **2019** година докладвано от съдия Светомир Бабаков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от АПК, във вр. чл.63, ал.1 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], с адрес: С., [улица], представлявано заедно от Главен изпълнителен директор Д. Д. и Изпълнителния директор Ж. Д. срещу РЕШЕНИЕ от 31.07.2019г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 110^{-ти} състав, постановено по нахд № 21013/2017г.

В касационната жалба се навеждат доводи, че обжалваното решение е неправилно, поради нарушение на материалния закон, постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Твърди се, че съдът е потвърдил наказателното постановление на формално основание, като не е обсъдил неговите съображения. Твърди се, че предвиденото в чл. 496, ал. 1 от КЗ задължение за произнасяне от застрахователя е „несъщинско“, тъй като неизпълнението му не водило до конкретно регламентирано в КЗ наказание. Ето защо се сочи, че срокът е препоръчителен, а неспазването му не следва да води до санкция за застрахователите. Навеждат се доводи, че не е спазена процедурата по съставяне на акт по чл. 19, ал. 6 от ЗКФН. Излага се, че следва да се изследва и въпросът за справедливостта на наложената санкция, когато наказанието е явно несправедливо. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде отменено изцяло наказателното постановление.

Ответникът- Комисия за финансов надзор /КФН/, чрез процесуалния си представител, излага становище за неоснователност на жалбата. Депозирани са писмени бележки, в които се споделят мотивите на оспореното съдебно решение. Претендират се разноски.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение за неоснователност на жалбата и моли решението на СРС да бъде потвърдено.

Административен съд-София-град, в настоящия състав, като обсъди приложените по делото доказателства, взе предвид изложените касационни основания и доводите на страните, при спазване разпоредбата на чл.218, ал.1 и 2 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена от надлежна страна, в законоустановения срок по чл.211, ал.1 от АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН и срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

От фактическа страна, въззивният съд е приел за установено следното: На 25.11.2016 г. по молба на Е. И. С. в ЗД [фирма] е заведена застрахователна претенция №[ЕИК], за оценка и изплащане на обезщетение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Искането е направено във връзка с настъпило застрахователно събитие ПТП. На същата дата са представени писмени доказателства, необходими за установяване на основанието и размера на претенцията.

На 25.11.2016г. на основание чл. 106 ал.3 от КЗ, застрахователят е изискал от увреденото лице допълнителни доказателства – двустранен протокол за ПТП № 26166 от 20.11.2016г, в оригинал, както и пълни и точни данни за банковата сметка, по която да се извърши плащането от страна на застрахователя.

На 24.03.2017г. увреденото лице е представило изисканите данни за банковата сметка, по която да се преведе обезщетението, като поради обективна невъзможност-протоколът за ПТП бил съставен само в един екземпляр, който останал в другия участник в ПТП, застрахован в [фирма], увреденото лице не представило на застрахователя констативния протокол в оригинал.

На 17.03.2017г. с писмо изх. №[ЕИК] застрахователят се произнесъл с мотивиран отказ за плащане на обезщетение.

На 17.05.2017г. бил съставен процесният АУАН за това, че [фирма] не е изпълнило задълженията си по чл. 496, ал. 2, вр. с ал.1 от КЗ като не се е произнесло окончателно в тримесечен срок от предявяване на претенцията от 25.11.2016г. до 27.02.2017г. включително, а едва на 17.03.2017г. Въз основа на акта било издадено НП.

От правна страна първоинстанционният съд е приел, че не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при съставянето на АУАН и издаването на НП, същите съдържат изискуемите реквизити, а по същество е извършено твърдяното в НП нарушение.

Правилни са изводите на районния съд, че доказателствата по делото установяват по несъмнен начин извършването от обективна страна на нарушението по чл.496, ал.2 вр. ал.1 от КЗ – според ал.1 срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл.380 пред застрахователя, сключил застраховката "Гражданска отговорност" на автомобилистите, или пред неговия представител за уреждане на претенции. Според ал.2 в срока по ал.1 лицето, пред което е предявена претенцията, трябва да: 1.

определи и изплати размера на обезщетението, или 2. даде мотивиран отговор по предявените претенции, когато: а) отказва плащане, или б) основанийето на претенцията не е било напълно установено, или в) размерът на вредите не е бил напълно установен.

В настоящия случай застрахователната претенция е предявена на 25.11.2016 г., съответно тримесечният срок е изтекъл на 27.02.2017 г., а дължимото обезщетение е изплатено на 17.03.2017 г., след изтичане на законово определения срок, с което дружеството е осъществило състава на вмененото му административно нарушение. Нарушението е извършено на 28.02.2017г., така както е посочил административно-наказващия орган в НП.

Следва да се отбележи, че съставянето на констативен документ по смисъла на чл.19, ал.6 от ЗКФН не е елемент от административно наказващата дейност, респективно не предполага задължително извършването му, преди съставянето на АУАН, респективно преди издаването на наказателното постановление. Липсата на акт по чл. 19, ал. 6 ЗКФН не влияе върху законосъобразността на НП, доколкото неговото съставяне не е предвидено в закона като изискване, предпоставка или условие за допустимост и валидност акта за установяване на административно нарушение. Съгласно чл. 36, ал. 1 от ЗАНН административнонаказателно производство се образува със съставяне на акт за установяване на извършеното административно нарушение.

Неоснователни са и доводите на касатора, че посоченият срок има препоръчителен характер и за неспазването му не е предвидена санкция. Цитираната в НП норма предвижда за всяко нарушение на КЗ, извън изрично посочените в чл.635-643, на юридическите лица да бъде налагана имуществена санкция в размер от 1000 до 20 000 лева. От своя страна разпоредбата на чл.496 ал.2 от КЗ е част от правилата за уреждане на претенциите, а не от разпоредбите регламентиращи застрахователния договори. Дейността по застраховане е от обществено значение, предвид, на което свързаните с нея задължения на застрахователите, надхвърлят обхвата на договорните отношения, подлежат на регулиране, включително с установяване на срокове, и съответно неизпълнението им е основание за ангажиране на отговорност. Наложено наказание „имуществена санкция“ съответства на предвиденото в санкционната разпоредба на чл. 644, ал.1, т.2 от КЗ и е наложено в минимален размер, при което не подлежи на изменение от съд.

Наложено наказание е определено справедливо, при съобразяване от страна на санкциониращия орган на критериите по чл. 27 от ЗАНН. С нормите, регламентиращи сроковете за произнасяне по застрахователни претенции, се преследват целите по чл. 2 от КЗ, една от които е защита интересите на потребителите на застрахователни услуги.

Не се споделят твърденията, че са налице предпоставките за прилагане на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. В разглеждания случай се касае за регулиране на обществени отношения с финансов характер. Застрахователните дружества изпълняват особено важна регулативна функция, като акумулират финансов ресурс, чрез който по определени правила да компенсират претърпените от застрахованите лица вреди. Неизпълнението на тази основна функция от страна на застрахователите в законоустановените срокове ще засегне имуществената сфера на тези лица и ще обезсмисли целта на застраховането – навременно обезщетяване на вреди, настъпили в следствие на предвидени в съответните договори застрахователни събития.

Предвид изложените мотиви касационната инстанция намира решението на районния съд за валидно, допустимо и правилно, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноси за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, пр.1 от АПК във вр. с чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН СЪДЪТ,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 31.07.2019 г., постановено по нахд № 21013/2017г. по описа на Софийски районен съд, НО, 110^{ти} състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК] да заплати на Комисията за финансов надзор съдебни разноси по делото в размер на 80 /осемдесет/лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: